

Приморске новине

ЛИСТ ССРН ОПШТИНЕ БУДВА

ИЗЛАЗИ ДЕСЕТОДНЕВНО

ГОДИНА XV

БРОЈ 323.

10. ЈУЛ 1987.

ЦИЈЕНА 100 ДИНАРА

„ГРАД – ТЕАТАР“ „ОТКЉУЧАО“ БУДВУ

ЖИВОТ ГРАДУ – ГРАД ЖИВОТУ

● Прави јули 1987, када је макњижевник Чедо Вуковић овом пјесмом у прози отворио фестивал „Град театар“, а уједно и Стари град, оставио датум за нашу културну историју.

ЛЕТИ галеб, лети ријеч преко Будве града!

Будва израста на стијени. Темељ јој крију давнице и море.

Из легенде маестрал доноси звуке Орфејеве свирке.

Будва је постојања од времена. Разарања — неразрења, освајана — неосвојиња, покоравана — непокорива.

Будва је приморка стацита. Око струка вију се појасеви беломодрих жала. Буја и цвјета растиње до уврх планина.

Будву њише море. Је ли љепши море или су љепши горе?

Будву саздаде надахнуће природе. Рељеф Будви вајају сони.

Овој лепоти човјек не може ништа додати — ваља је његовати.

Наша солидарна земља и радне руке Будву опет управише.

Будва је данас град на домаћинском длану.

Обала у игри мора и пјеска — Словенска плажа, Бечићи, Свети Стјан, Петровац...

Ривијера Будве отворена је за доброгосте са свих меријдана.

И, ево проговориће Цитадела, огласиће се терасе и пјацете, бедеми и звоници. Живи мозаик људи и језика.

У Будви ће се сусрести вјекови минули и будући.

Живот граду, град животу.

Но, крилате ријечи не слијеју овдје на глуху пољану.

Ова је земља за ријеч, за стварање, за пјесму ствара.

Одадве се оком и гласом збори с Ловћеном.

Призовимо Љубишу и Његошу — нек ослушну појму нашег вијека.

И ево, отварају се капије града и времена, отварају се за живот, за ријеч и орфејски звук и слику — за дневи и ноћи никад празне.

И прогледаће домови стари, отвориће очи и слух за свијет, отвориће срца за свијет умјетности.

Граде-позорицо, отвори се!

Чедо ВУКОВИЋ

ПРВИ минути Јећњег фестивала „Град театар Будва“ припали су поезији. Своје пјесме су рецитовали ДУШАН КОСТИЋ, ЦИРИЛ ЗЛОБЕЦ, МИЛО КРАЉ, ВИТО НИКОЛИЋ, а академику ЧЕДУ ВУКОВИЋУ је припала част да званично отвори први фестивал „Град театар Будва 87“. Прогласио га је отвореним ријечима „Граде позорицо, отвори се!“. Све се то догађало на Тргу испод кошћела код сакралних објеката СВЕТОГ ИВАНА И СВЕТЕ ТРОЈИЦЕ, који ће убудуће носити име ТРГ ПЛЕСНИКА.

Потом су узваници и други кренули према платоу испод старе аустријске касарне из 1836. године. Ту их је зауставио ансамбл од 18 глумаца и глумица, балерина и балетана. Почела је прва у низу од 84 представе, колико ће их бити изведено овог љета. „Анита Бер-

сие“. Сви крећемо према Цитадели. Ту се одиграва живот Аните Бербер сканда лозне берлинске голе пле сачице из двадесетих година овог вијека. Од демонстранткиње Аните постаје рascalашница пlesачица. Све је присутнији надреализам. Ту су ОТО ДИКС, ГЕОРГ ГРОС,

времена између два свјетска рата. То је мултимедијални спектакл са изванредном музиком, гласовима преко звучника који допуњују савршеној игри цијelog ансамбла. Доста сцена омогућују дивљи и ванредан пles главној јунакини Алмири Османовић, која је балерина која у себи има доста драмског. То је представа у покрету на какву нијесмо навикли. То је представа у којој се бори зло са добром, али као што увијек у животу бива, зло надвладава. Они који нијесу били у прилици да виде позориште од крви и меса, пропу-

„АНИТА“ ЈЕ ТРЕСЛА ЦИТАДЕЛУ

бер“ у кореографији НАДЕ КОКОТОВИЋ. Била је то југословенска премијера. Балерина АЛМИРА ОСМАНОВИЋ играла је маестрално. На почетку када се појављује први пут пред публиком у својој црвеној хаљини са црвеном заставом, испод зидина аустријске касарне „зауставља“ срца гледалаца, у иначе спарној ноћи. Пркоси седамнаестногрупној црној поворци, која јој слути оно најгоре. Глумица АНА КОСТОВСКА с времена па вријеме се оглашава „Анита...“ Али јој тијело чудесне АЛМИРЕ ОСМАНОВИЋ, односно АНИТЕ БЕРБЕР измиче из руку. Прича поворка је и даље компактна. Слути предвечеरје најгоре што је човјечанство снапло. Нацизам. Режија Наде Кокотовић све то чврсто држи у рукама. Костовска публику позива „Комен-

једна италијанска учитељица плеса. И гледаоци у једну руку су учесници у представи. Сви идемо за ансамблом. У једном дијелу између позорнице на Цитадели и аустријске касарне одвија се живот умјетника. Ото Дикс слика Анитин портрет. Она му плази језик, он је силује и слика даље. Сигурно она то жели. Сцена се још једном пред гледаоцима понајља. Анита је све болеснија. Другарице јој помажу, али болијест узима све више мања. Игра постаје враголастија, али и све млохавија, Анита није више онако храбра. Пркосна. Препозија свештеника од кога је примила прву причест, моли га да се помоли за њу. Анита остаје сама. Лежи у кревету. Мртва је.

Укупно представа има дванаест сцена у којима је приказана сва егзалираност

стили су нешто што се не може увијек видjetи. Повлашћени су били они који су 1. јула увече видјели „Аниту Бербер“ на Цитадели Старог града.

Анита је умрла у болници 1929. године у Берлину.

Станко ПАПОВИЋ

ГРАЂАНИМА ОПШТИНЕ, СВОЈИМ ЧИТАОЦИМА И САРАДНИЦИМА

ЧЕСТИТАМО

13. ЈУЛ

ДАН УСТАНКА НАРОДА ЦРНЕ Горе

Редакција

Са представе „Анита Бербер“ на Цитадели

● СТАЗАМА ЈУЛСКОГ УСТАНКА

БИЛО ЈЕ И ОВАКО...

ТРИНАЕСТИ јул 1941. године — Дан устанка црногорског народа, који се, токомећи, гolorук дигао против до зуба наоружаног италијанског окупатора, младим генерацијама данас, послије малтене поле вијека, од тих славних дана сигурно изгледа као нека невјероватна легенда. Па он то заиста и јесте — невјероватна или истинита легенда, као што су постали легендарна и многобројна попришта битака које су послије устанка сlijedile: Кошћеле, Вирпазар, Брајчићи, Куфин, Пљевља, Паштровница и друга широм земље Прозор, Купрес, Ливно, Вилшина гувно, Љубин гроб, Сутјеска, Козара, Неретва, Београд, Срем... На јулским стазама пинули су младићи и дјевојке, старци, жене и дједа у мајчином наручју. Гинуле су чете ћака. Гинули су са пјесмом мјесто јаука. Били су гладни, голи и боси. А њих је било десет на једнога. Зато гледајући данас, са дистанце од 46 година, на то славно доба не треба се чудити ако се млади људи запитају: О, зар се и то може?

Да! И ти би сте то сјутра могли ако би требало јер су вам дједови обезбједили бусије.

Ево једне невјероватне, али истините приче Вука Радоњића, потпуковника у пензији. Радња се догађа 1943. године. Тада је Вуко имао немуних двадесет година.

— Вијест о капитулацији Италије брзо се пронијела нашим селима. Рано ујутро, са својим другом и вршња-

ком Марком Франетом упутио сам се из Лапчина према Обали у Станишиће да се информише о насталој ситуацији и примимо упутства шта конкретно да радијмо тих дана за покрет. Дошли смо до stare austrijske kaserne zvane Boltica. Tu smo se sreli sa Ilijom

Ђ. Марковићем, којега смо знали као гимназијалаца и напредног омладинца. И он је пошао ка Обали са истим циљем.

Тек што смо се поздравили на окућу у Поповом Долу забрујао је италијан-

ски камиочин. На кабини је стао митраљез а у каросерији је било десетак наоружаних италијанских војника. Илија је, и ако без икаквог војничког искуства (био је наших година није био одслужио војни рок) одмах донио одлуку и напраvio распоред.

Мени и Марку је задужио да се распоредимо иза двије оближње међе и да се помаљамо сваки час на другом мјесту, како би Италијани мислили да нас је много, а он ће остати на цести с пуштојем у руци. Иначе од оружја нијесмо

ни имали ништа осим његовог пиштолја.

Тако је и било. Камиончијин је убрзо нашао на Илијин уперени пиштолј. Када је престао рад мотора Илија је саопштио италијанском официјеру да су опколjeni и да би било глупо да пружају отпор јер ће сви изгинuti. Тражимо само да предате оружје, рекао је, и слободно частавите пут.

НАШ ЈУВИЛЕЈ

● УЗ ПЕТНАЕСТИ РОЂЕНДАН „ПРЈМОРСКИХ НОВИНА“

Јединствена хроника

„...СУКОБИЋЕМО се са тешкоћама професионалне природе, имајемо пропуста у раду, али смо ујверени да ћемо уз нашу (ССРН општине Будва — примједба наша) моралну подршку, ваше савјете и примједбе, прерасти у једно пррезентативно гласило које ће као нераскидива нит нашег самоуправног социјалистичког система, одговорно и самостално обављати своју дјелатност од посебног друштвеног интереса — у што потпуности информисању грађана, у његовоја критичке мисли у доприношењу тражења рјешења за отворене друштвене проблеме и отклањања разноврсних друштвених експреса“.

Ово је између осталих записано у уводнику, на првој страни „Приморских новина“, у првом броју који се појавио 13. јула 1972. године. У „првим званичним штампаним новинама у историји будванске општине“, како, такође, стоји у редакционском уводнику.

Ово је петнаести празник устанка црногорског народда који од тада прослављамо, ПЕТНАЕСТИ је рођендан „Приморских новина“. Дијете које је тог јула рођено, данас је омладинац. Наше новине су већ у пуној животној доби јер су минуле године проведене у новинарству рачунају у двословном трајању.

Шта данас, након петнаест година од како „Приморске новине“ излазе, рећи њеним читаоцима, а притом изјећи ону опасну замку (да ли је то могуће?) која пријети сваком уводнику код обиљежавања јубилеја, а која се зове — наглашено истицаје добрих страна. Сукобљавали смо се с тешкоћама ове сувре професије, тако драге и тако напорне у исти мању, било је пропуста у нашем раду, али и подршке о којој смо писали у свом првом уводнику прије петнаест година. Тог жарког лета 1972. године носио нас је ентузијазам својствен људима, поготову млађима (ми смо тада ипак били млађи за 15 година) који су се посветили новинарству, били смо храбри до држкости јер нико од нас који смо радили у том првом броју није био професионалац, па су многи одмахивали главом када смо им открили своје намјере. Нијесмо знали за цицере, за понпарел и гармонд. Нијесмо знали да занате уобличију своје утиске, запажања,

процејене у коментаре, осврте, друштвене хронике, репортаже... А имали смо жарку жељу да кажемо много тога, да истакнемо оно што је добро, уперимо пристом у оно што не ваља. О новинарству смо мало знали — а много смо вољели новине. Истражавали смо. И, истрајали.

Данаас, на наш петнаesti rođenadan saopštavamo: mada se naša Redakcija kadrovske niže mnogo ojačala, list izlazi desetodnevno. Štamparamo ga u 3000 primjedbe. Porad stanovnika naše opštine i njenih gostiju, čitaju ga brojni pretila tnički širom naše zemlje i još više u inostranstvu. „Primorske novine“, naime, stizaju na adresu naših brojnih iseljenika u SAD, Kanadi, Australiji i drugim udaljenim krajevima naše planete. Iz njih prva slova našeg jezika sriču unuci i unuke naših iseljenika.

Морамо рећи и ово: у 323 броја колико их је штампано за ових петнаест година објављено је на хиљаде вијести, информација, репортажа, осврта, коментара, биљешки, интервјуја, разговора... И на хиљаде актуелних фотографија. Поред становника наше opštine i njenih gostiju, čitaju ga brojni pretila tnički širom naše zemlje i još više u inostranstvu. „Primorske novine“, наиме, stizaju na adresu naših brojnih iseljenika u SAD, Kanadi, Australiji i drugim udaljenim krajevima naše planete. Из њих прва слова нашег језика сричу унуци и унуке наших иселеника.

Шта данас, након петнаест година од како „Приморске новине“ излазе, рећи њеним читаоцима, а притом изјећи ону опасну замку (да ли је то могуће?) која пријети сваком уводнику код обиљежавања јубилеја, а која се зове — наглашено истицаје добрих страна. Сукобљавали смо се с тешкоћама ове сувре професије, тако драге и тако напорне у исти мању, било је пропуста у нашем раду, али и подршке о којој смо писали у свом првом уводнику прије петнаест година. Тог жарког лета 1972. године носио нас је ентузијазам својствен људима, поготову млађима (ми смо тада ипак били млађи за 15 година) који су се посветили новинарству, били смо храбри до држкости јер нико од нас који смо радили у том првом броју није био професионалац, па су многи одмахивали главом када смо им открили своје намјере. Нијесмо знали за цицере, за понпарел и гармонд. Нијесмо знали да занате уобличију своје утиске, запажања,

репрезентativna novina, kako smo to obećali u našem prvoj uvodniku, ali smo danas novina koja se čita, preprčava, trazhi. Novina u čiju se informaciju vjeruje. Saјесни smo svih, нарочито који radiju u novinama, da ona još ni izdalaka nije ono што желимо. A da bi se што више примакли жељама требамо нове и нове сараднике, младе, талентоване, упорне, храбре... Зато вас и овог пута, (мада то у оваквим приликама није уобичајено) позивамо на сарадњу, на дружење с нама и с писањем машином, на разговоре о новинама и за новине.

Све у циљу да правимо боље „Приморске новине“

Саво ГРЕГОВИЋ

● ОПШТИНСКИ КОМИТЕТ СК

ОПТУЖБЕ ПОД ЛУПУ

ОПШТИНСКИ комитет је другог јула одржао своју шесту сједницу. Разматрана је актуелна политичко безбједносна ситуација у општини о чему су у својим узвидним излагањима општније говорили ЂОРЂИЈЕ ПРИБИЛОВИЋ, предсједник Општинског комитета СК и Зоран Шпадијер начелник СУП-а. Истакнуто је да је ситуација на подручју наше комуне сасвим задовољавајућа, мада је упозорено на могуће експесе током туристичке сезоне па је препоручена максимална озрненост свих субјеката у општини.

Комитет је донио одлуку о формирању Конференције СК у ХТО „Монтенегротурист“, Конференције ОО СК у ООУР „Будва“ и Акционе конференције СК у Мјесној заједници Петровац.

Приморске новине

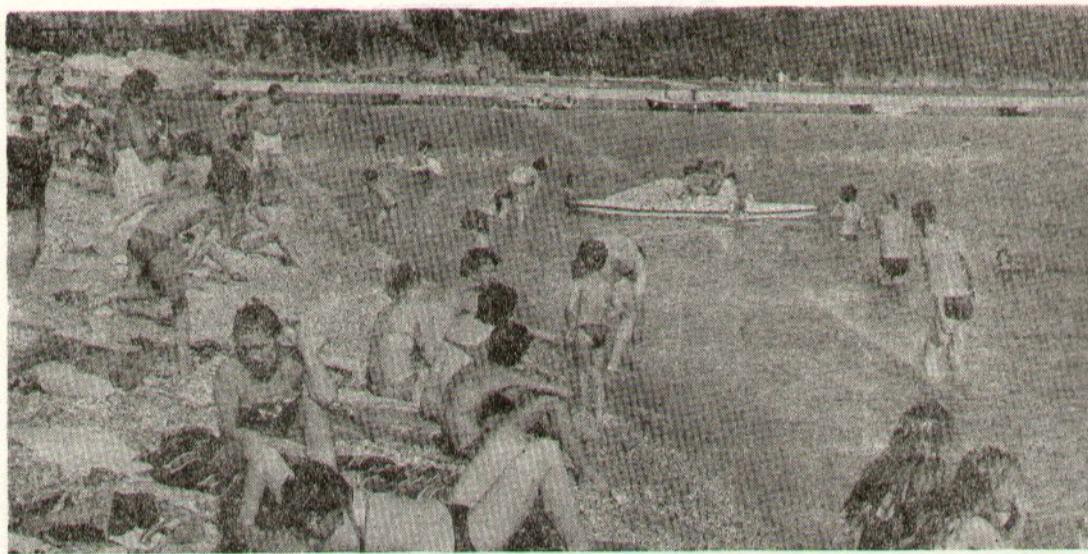
Лист ССРН општине Будва. Уређује: Редакцијски ко-легијум. Главни и одговорни уредник: ВАДИМИР СТАНИШИЋ. Издавач: Културни центар Будва. Адреса редакције: „Приморске новине“ — Будва, телефон: 41-194 — Број жирија рачуна 20710-603-1809 код СДК Будва — Штампа: ИШРО „Обод“ — Цетиње. Претплата: годишња 3200 дин.: за иностранство 30 добра. — Рукописи се не враћају

да се формирају двије раздне групе састављене од чланова Комитета које не помоћи у даљем раду партијских организација у ова два колективи. Но, Општински комитет је послије до ста исцрпне дискусије закључио да није потребно формирати радне групе, већ ће чланови Комитета који су задужени за праћење рада ових ООСК бити активније укључени у њихов рад и тако им пружити потребну помоћ.

Инспекцијске службе, СДК и други органи испитали су наводе изјавите на дosta бурним састанцима у „Бечићкој плажи“ и „Авали“ рекао је Ђорђе Прибиловић. — Они су посао привели крају. Све материјале који су сачињени разматране комунисти ова два колективи. Када се све то „прочешља“ биће поднијет исцрпан извјештај Општинском комитету који ће га разматрати у септембру.

Уколико се покаже да има елемената за покретање питања идејно-политичке одговорности појединих чланова СК у овим колективима, ООСК ће формирати другарска вијећа како би се оцијениле евентуалне грешке и пропусти.

С. ГРЕГОВИЋ

● ПОЧЕТАК ГЛАВНЕ СЕЗОНЕ „ОБИЉЕЖЕН“ РАСПРАВОМ О ПРИВАТНОМ СМЈЕШТАЈУ

ДОГОВОР У НЕВРИЈЕМЕ

— Морамо прво разјаснити у чијем све ово интресу радимо. Ако радимо у интересу оних који издају себе туристима онда то је цимо. Ако радимо у интересу госта онда и то вецимо. Но, ми о госту мало говоримо понашамо се као да су нам они терет, само што не ставимо ознаке „Странче, проби нас“.

Ма колико то изгледало необичајно и чудно овај почетак дискусије Бранка-Дикија Каженегре, директора „Монтенегроекспреса“ на проширеном сједници Извршног одбора Туристичког савеза посвећеном проблемима организације пријатних смјештаја најбоље илуструје наш бриг и однос према пласирању пре ко петнаест хиљада кревета у приватним собама на туристичкој тржиштима. Ако додамо да је ова сједница одржана првог јула, да је највећи могући дomet тог скупа (присуствовали су још представници општинског Одјељења за привреду, Општинске управе друштвених прихода, „Монтенегроекспрес“ мјесних заједница и туристичких друштава) сагледавање проблема и предлагање нових решења о којима треба да се изјасни и евентуално их донесе Скупштина општине и њен Извршни одбор, онда је заиста сувиши речи да се с тим састанком и договором озбиљно закаснило.

А проблема је заиста много и питање је да ли ће се ови ријешити и до наредне туристичке сезоне. Дозволе за издавање соба издате су само за око пет и по хиљада кревета. Прегледано је још и кате горисано шест и по хиљада али се дозвола за издавање не може издати јер њихови власници немају потребну инвестиционо-техничку документацију, употребни дозволу за коришћење стамбеног објекта или због то га што власници неће да плате таксус за категоризацију соба. Предпоставља се да има још толико кревета који се издају туристима, али их њихови власници (главном викендацији) уште не пријављују.

Посебна је прича издавање соба страним туристи

- Легално се издаје само трећина соба
- Да ли ће се опет одобрити привремене дозволе
- Шта ће бити са разликом од издавања соба страним туристима

ма за које су у фебруару ове године одређене цијене у западноњемачким маркама и знатно су више него за домаће гости. Тада је описано да разлика не може припасти само власницима соба и закључено да Туристички савез и Општинско одјељење за привреду и финансије направе предлог споразума са власницима о расподјели и усмиривању тих средстава. Закључено је и да се тај посао што прије заврши, али се ништа није урадило па сада „Монтенегроекспрес“ власницима плаћа као да су собе издали домаћим гостима, а разлика до износа наплаћеног од страног госта чека на решење које ће се исплаћивati. Но то није једини проблем око издавања соба страним туристима, већ неспоразуме изазивају и двојне цијене (!) — оне у општинској одлuci су два пута веће од оних у раније објављеном каталогу Туристичког савеза. Наплаћује се и по јединима и по другима — ко донесе каталог плаћа по цијени из њега ако нема каталог плаћа (као по казни!) по општинској одлuci и то два пута скупље! Све се то знало и могло прелидети у фебруару када су утврђиване цијене али је одлучено како је већ наведено.

На састанку 1. јула, извесен су и двије новине за које се морало знати и у фебруару када су утврђиване цијене за стране туристе. Незаконито је тако утврђивање цијене у странијој валути па се пре ма томе једино могла утврдiti динарска цијена за стране гости а да домаћи гост има одређени попуст на ту цијену. Друго, откриће је да је законом јасно утврђено да власник који издаје собе страним туристима припада износ који је наплаћен а агенцији провизија. Како је онда „пронађена“ сада спорна разлика да ли је она из мишљена да би се њеним вјероватним укидањем осврнула већа зарада, остаје

неразријешено. Јасно је, међутим, да се није баш озбиљно просуђивало и одлучивало и да сада било како треба исправљати грешке. На крају састанка дошли су закључци који су узварили више врећење у круг, прављење уступака и исправљање грешака него корак напријед. Предложено је наиме да Скупштина општине поново одобри привремене дозволе за издавање соба које немају све законом испуњене услове, а да се новац не исплаћи власницима све до измирења предвиђених обавеза за издавање употребне дозволе и дозволе за издавање соба. О томе треба да се изјасни Скупштина општине која је ваља подсјетити недавно закључила да више неће бити привремених дозвола, да ће собе моћи издавati само они који имају вредну документацију. Уместо прогнозе шта ће Скупштина одлучити, треба подсјетити да се те привремене дозволе протеклих година нису показале као добар метод и да треба тражити другачије решење у циљу регулisanja и контроле издавања приватних соба.

Што се тиче цијена за стране туристе Извршном одбору Скупштине општине је предложено да се укине одлука о цијenama у западноњемачким маркама да цијена за стране гости буде у динарима, с тим што ће домаћи гости имати попуст и плаћати исту цијену који сада плаћају. У вези спорне разлике предложено је да исти субјекти (Туристички савез и Одјељење за привреду) што прије утврди предлог споразума о њеноj расподjeli и усмирavanju.

Када ће се сви ови предlozi разматрати и по њима донијeti закључци (а ови спровести) тешко је предпостaviti. Одговор је можда на почетку овог текстa.

В. М. Станишић

● ПРОШЛО јЕ ДЕСЕТ ДАНА ПЛОДНЕ САРАДЊЕ

ДОХОДАК-ПРВА БРИГА

Љето је и временски, а и туристички — у зениту Гостију је из сата у сат све више а проценеказују да ће туристички талас потрајати све до краја октобра. Предстоји нам, значи, дуго топло љето.

Битка за туристички колач је почела, па све треба учинити да он буде што дебљи. Јер, овдје се од туризма живи, у њега су везани будући планови развоја и уопште, друштвеног и економског напretka.

Напори свих нас с тога треба да буду усмјерени ка томе да „туристичка берба“ буде што је могуће беријетија.

Самозадовољства не може и не смје бити. Јер без стварања услова за даље репродуковање, а тиме и унапређење укупне туристичке понуде, напријед је немогуће ићи. А, туризам је, управо на то осјетљив. Једнолична понуда без непрестаних иновација, без осмишљених активности на плану услуге, забаве, понашања према гостима; без већих ангажовања на уређењу мјesta пропаганде — не доноси ништа добро.

Овогодишњу сезону прилично смо спремно дочекали. Боље можда него раније. Похвале, прије свега, треба упутити комуналцима. Уложили су прилично труда да Будва, Бечићи, Свети Стефан и Петровац буду чистији а тиме и љепши.

Њихов је велики допринос да „љепотица ivrig“ заблеста у својј својј особености. Чистије су и уређеније улице, зеленији су паркови уређена су шеталишта и пjeшачке стазе... Шеталиште уз плажу Бечићи, у дужини од 1,800 метара, напросто је дало нови лик овом бисеру међу плажама на Јадрану.

Више рада и пажње заведено је у трговини. Но, Будва у тој области тражи још више, то захтијевају њени гости па пред трговцима остаје да схвате да је и трговина — туризам.

Посебан помак учињен је на културном плану. Схватило се, ето, да је и култура необично важан сегмент укупне туристичке понуде. Фестивала манифестија „Град театар“ је заживјела. На просторима старе Будве живот опет траје до раних јутарњих сати. А, на то се чекало пуних осам година.

Старој Будви удахнут је нови крвоток па овај јединствени културни споменик добија оно своје право значење за туризам и културу града на чијем је тлу живот почeo да се одвија прије два и по миленијуму.

Зато као обавеза остаје да сваког госта дочекамо домаћински — са пуно пажње и разумијевања. Да им на употребу дамо и пешкир, да им не ограничавамо употребу бојлера, да им на коришћење ставимо употребу столова и столица на терасама и балконима, да их заштите, похудимо и кафом. Те „ ситнице“ ће на њих оставити пријатан утисак.

Д. Новаковић

ИСКОСА

ЗАШТО БАШ САДА?

У угоститељским организацијама „Хотели бечићка плажа“ и „Авала“ тренутно је топлије него што износи спољна температура. Разлог је — нарушени међуљудски односи.

Таква констатација допрла је до Општинског комитета, и њоме ће се позабавити радне групе. Предсједништво и Комитет.

О томе што се чује, препричава и реферише, комунисти у тим основним организацијама (сада радним јединицама) већ поодавно добро су информисани. Нажалост, чекали су да се неко са стране умјеша да покуша да рашичти настале проблеме, које су ти исти чланови Савеза комуниста створили. Уместо да то сами ураде, траже радне групе Комитета, и како сада ствари стоје спремни су да у све то умјешају Централни комитет Савеза комуниста Црне Горе.

Дискусије и расправе на предизборним и изборним састанцима у овим организацијама показале су да проблема у раду и понашањима има. „Крштени“ су као — нарушени међуљудски односи. И то баш сада када је почела главна туристичка сезона, и када главна брига треба да буде битка за остваривање дохотка, од којега треба да се живи и стварају услови за проширену репродукцију, оплемењивање туристичке понуде и слично.

А времена да се болијести лијече било је напретек у зимском периоду. Но, тада се бринуло како и колико ће се подијелити бесповратних средстава за зимнице, колико ће се подијећи лични доходци, ко ће гдје путовати итд. итд.

Ето, чекало се љето да се извуку јатагани и ствари се на „бојном“ пољу рашичсте. Па, другови угоститељи — нека вам је најздравље. Не заборавите да радни људи у овом друштву раде дванаест а не три или четири мјесеца, па нају времена да своје животне проблеме рjeшавају — в ходу.

Д. Новаковић

● СТВАРАОЦИ О ФЕСТИВАЛУ

ЧЕСТИТКЕ ОРГАНИЗATORIMA

Душан Костић

Цирил Злобец

Вито Николић

ДУШАН КОСТИЋ, књижевник: „Прије свега честитам новинарима из Будве, који су овако снажно најавили Јељтњи фестивал „Град театар Будва“. Послије толико писања, када сам био позван да дођем на отварање, рекао сам — марам бити тамо. Видим да се ради, заиста о највећем културном спектаклу, који се икада одржавао на Црногорском приморју. Честитам организаторима и свим пратagonistima.

ЦИРИЛ ЗЛОБЕЦ, књижевник: „И, ја се, као и мој колега Душан, пријужујем честиткама новинара, јер су ме они довели на отварање фестивала. Признајем, нијесам се спашао на представи „Анита Бербер“ и нијесам је додгледао до краја. Но, представа има све умјетничке квалитете. Редитељ, Нада Кокотовић, свакако припада таласу наших нових позоришних људи, који на театар више не гледају на ковенционалан начин. Први утисци говоре, да ће ово бити један од најјачих интернационалних фестивала у Југославији. Честитам Будви. Пренијеју мојим Словенцима, шта се то у култури догађа у троуглу између Будве, Суботице и Котора.

НАДА КОКОТОВИЋ, редитељ: Очарана сам простором, где се играла моја „Анита Бербер“. Не знам, да ли ћемо више бити у прилици, да одиграмо тако квалитетно представу, као што смо је играли на тврђави

Старог града. О Фестивалу могу да кажем све најбоље, јер сам учествовала у његовом умјетничком креирању. Будва ће, надам се, убудуће бити центар културних збивања у Југославији. Овде мислим и на школу која ће почети радити послије завршетка Фестивала. Задовољна сам почетком. Још ћу рећи: када су пјесници Душан, Цирил, Вито и Чедо Вуковић читали своје стихове, осјећала сам се узвишеном. Помислила сам: прави људи, на правом мјесту.

ВЛАДО МИЋУНОВИЋ, новинар „Политике“: „Још једном је побиједила умјетност. Они људи који су овај Фестивал створили, заиста су имали смисла и осјећања за велику умјетност. Једино оваквим фестивалима, можемо се борити против шунда и кича, који је преiplavio Црногорско приморје последњих љета. Ово кажем због тога што овде боравим по мјесец дана у сезони. Представа „Анита Бербер“ заслужује све похвале, а нарочито игра Алмире Османовић, младе заједничке балерине. Алмира чини ми се ако не би била балерина, била би велика глумица. Без куртоазије, честитам свима који су поставили овај Фестивал. Мислим и публика ће бити задовољна.

С. ПАПОВИЋ

● РАЗГОВОР СА ИЗЕТОМ САРАЈЛИЋЕМ ВОЂЕН 4. ЈУЛА, ПОСЛИJE ПОНОЋИ

Вјечна прича о љубави

ГОСТ на фестивалу, у Будви, био је сјајни пјесник Изет Сарајлић. Стара град, интима, сва срда куџају, вечерас, за Изета, куџају за љубав. Касније, те вечери, када је ноћ већ уврелико прошла, сједимо на тераси једне пријатељске кафана. Вино, море, пријатељи. Мисли слободно лутају, а пријећи се лако изговарају: ако вјерујете у изреку да је у вину истина, вјерујте, молим вас, и овим ријечима. Изет Сарајлић говорио је, једну, пјесму која ме подсећа на Бранку Мильковића и ја му поставих, овакво, питање:

● Говорили сте стихове „Рођени 28..“ посвећени Бајићу стријељаном брату, па се сјетих оних стихова Бранка Мильковића: Да ли ће слобода умети да пева као што су сужњи певали о њој?

— Не Мильковић, Југословени то знају, то је рекао Валериј Бројуов. Брана је био еклектик пјесник, који је био најобразованiji, у генерацији, знатно послије мене. Ја сам, рецимо, тридесет он је тридесет шесто, то су већ прошли неке генерације, то је већ била генерација која је нешто.. или Брана је био геније у другом смислу.. сад озбиљно говорим и ако је јутро и тамо усисавају, а и попиши смо.

Брана је скватио једну ствар, коју ми нисмо скватали. Ми смо ишли на такмичење са глумима људима. Бранко је таленат накнадних поклоњења, то је ренесансни таленат. Ви данас не знate чија је та „основна“ мадона, јели Ботова, Микеланђелова, а Мильковић је.. Мильковић је од другоразредних српских пјесника.

„АНИТЕ“

Вито Николић, познати црногорски пјесник и боем по-кренуо тај поетски „жрван“ који је кроз генерације „сло мио“ многе романтичаре. У једној интимистично-пријатељској атмосфери Вито је лијепо говорио своје стихове и пригао анегдоте из живота, свог, и својих пријатеља. Сви смо са њим, заједно, путовали по беспуњима љубави, осамљености најдана и пријатељства. Пријатан завршетак вечери пуног догађаја и тужно-радосног Витиног присећања на дане, непосредно послије земљотреса, када је он био лијен и млад а Будва руинирана. Сада, каже Вито „Будва се подмладила и била ста, а ја сам изнемогао и слаб“. Негде у мислима остало је нада и вјера у следеће овако пријатне будванске вечери. Следећи пјесник-гост је велики романтик Изет Сарајлић и организатори већ треба да се припреме за жртве које ће пасти на „бојном пољу“ од његових прелијених стихова. На крају, овог, првог, јављања констатација: Фестивал се захуктава и очекивању „командоса“ и њиховог „воже“ Љубише Ристића са којима ће фестивал достићи кршћендо, ужијавајмо.

сника узима неке ствари, а другоразредни пјесници нису генији, они су отпад. Он је у том отпаду нашао генијалних идеја јер геније је синтеза свих тих промашањности. Мора постојати стотине „Андрејева“, стотине другоразредних да би дошао Чехов. И сви се диве Чехову, а не знају да је Чехов дошао, до Чехова, захваљујући онима који су посједовали или нису знали да дефинишу. Брана је то осјетио — не идем на главне идем на ове, и он је узео Бријусова, Верхарна, узео је пјеснике који су били већ, уврелико *Passe i demode*. Сва је Југославија тада била млада, сва је Југославија тада била амбициозна и ми смо кренули на главне.. па не могу се ја такмичити са Јесењијом који је геније, а шта сам ја? Ја не могу написати „Рат и Мир“, ја не могу написати „Облак у панталонама“, ја не могу написати чак ни *Бајона*. Тад сам ја помислио, све је написано. „Воденица на Флори“ је написана, „Браћа Карамазови“ написани — тад сам ја дошао на једну, за себе, сласоносну идеју: Заправо, једино ја нисам написан. Сад сам ту идеју продубио, чак сам је и теоретски утемељио и закључио: да мене тако добро не може написати ни *Лав Толстој*, да сиђе са стотину споменика. Из тог сопственог јада, сопственог живота, сопствене драме — неко мисли да је то и оперета — створена је чак и фама. Одједном сам ја добио име и почело је то да цirkулише. Зашто је то тако? Ми живимо пријају двадесетог вјека које је уништило то мало људско „ја“ и одједном долазим супериорно баратајући собом, јер ја себе знам. Видиш, ово „Мала велика мада“, то је туробна пјесма — као пјесник искористио сам брата, стријељаног, па лакше је написати пјесму него бити стријељан. Али, та пјесма до данас живи зато што је то прво интимизације револуције — од велике револуције ја правим „кућни праг“ и мени су људи повјеровали. Појављује се један балавац и говори једну патријотску пјесму, која је у суштини љубавница и чини ми се да је то први пут изведена револуција у „кући“.

● Читавог живота „пјевали“ сте о љубави. Вјерујете ли и даље у љубав?

— Како да не!

Ово је само дио, из дугог, искреног и топлог разговора са дивним пјесником — са чијим су се пјесмама удварале дјевојкама.

Пјесничке љубави, пјевај још дуго!

Веселин РАДУНОВИЋ

МИЈЕЊАМ једнособан стан површине 45 m² на првом спрату у центру Титограда за стан, исте или нешто мање површине, у Будви.

Телефон: 081 44-427. Јавите се од 13—15 часова.

6. СТРАНА

● ИЗ „ЗЕТА ФИЛМА“

„У ИМЕ НАРОДА“ И У ЧИКАГУ

● ОВАЈ ФИЛМ ПРВО ПУТУЈЕ У ПУЛУ, КРАЈЕМ АВГУСТА ЈЕ У МОНТРЕАЛУ, А КРАЈЕМ ГОДИНЕ У ЧИКАГУ

Једини продуцент, дис трибутер и приказивач филмова из Црне Горе „Зета филм“ и ове као и прошле године, имаје једног пред ставника на 34. фестивалу играног југословенског филма у Пули. То је филм по знатног редитеља Живка Николића „У име народа“, раден према сценарију редитеља и његовог брата Драгана Николића, новинара. Филм је како смо и раније писали, реализован у копродукцији са Центаром филмом“ и „Авалом про-филмом“ из Београда и никшићким „Монтексом“.

— Ми нијесмо кадри да произведемо више филмова вели директор „Зета филм“ Никола Краповић. Разлог је беспарница. Добро је да годишњи план остварајемо. Па и ранијих година смо морали радити у копродукцији, јер једино тако можемо обезбедити средства за снимање филмова. Другачије би ишло тешко.

Сазнајемо да је просечан национални југословенски филм између 15 и 20 милијарди стarih динара а филм „У име народа“ стајао је свега девет милијарди. Републички СИЗ културе обезбиједио је свега 15 процената. Прошле године од истог СИЗ-а добили смо за „Добровољце“ само 900 стarih милиона динара. Неопходна су и додатна средства за стимулацију филмске производње. У противном производња филма у Црној Гори биће зауставље-

на што не би нико желио. „Зета филм“ у производњи је уложио средства од експлоатације страних филмова, али и то није доволјно. Није сваки филм „АМАДЕУС“ да може до нијети лијеп приход. Дошло је и до смањења увоза филмова. А када се хоће увести неки боји филм онда је потребно одржијешти и кесу. Филмације не мају ни девиза. У биоскопима опада и број гледалаца. Уз то је незавидна укупна економска ситуација у Црној Гори, што још више отежава ситуацију.

У „Зета-филму“ покушавају да поставе нову организациону форму пословања сличну оној када је сниман филм „13. јул“. Пре двије године Одбор за кинематографију са представникима свих заинтересованих за производњу филмова из Црне Горе.

Никола Краповић каже да ће окупљањем свих заинтересованих „Зета филм“ моћи годишње да настави континуитет снимања јел-

ног до два играна филма, као и више краткометражних. Уколико се овај споразум не оствари једино осим да „Зета филм“ обустави производњу, као што је то било прије седам осам година.

У „Зета филму“ не крију задовољство да је Живко Николић направио један извештанији филм и да од њега очекују један од награда у Пули. Поред тога овај филм је позван и на Филмски фестивал у Монтреалу, који се рачуна као један од највећих на свету. Можда и из овог америчког града филм „У име народа“ донесе неко признање. За филм Живка Николића ни чикашки филмски фестивал није остао равнодушан. Главне улоге играју: Миодраг Кривокапић, Петар Божковић, Савица Геришак, Весна Пећанац, Богдан Џикић, Вељко Мандић и други. Први се одржава крајем августа а други крајем године.

С. П.

● НАПИСАЛИ СУ О ФЕСТИВАЛУ ● БИЉЕШКА

Достојно отварање

Стратези ове мултидисциплинарне културне манифестије прецизно су изврачали да ће се сваки у фестивал уложени динар вишеструко вратити туризму кроз само коју годину. Позориши, музичке, ликовне и друге манифестије ушли су у туристичку понуду Булаве на разним језицима. Исто тако, ствара се јача спона између једног изузетно развијеног пољопривредног регијона Војводине, као производача хране и јужног Јадрана, као великог потрошача...

(„Политика“ 2. јул)

*

Послије пјесничких ријечи, које је слушао велики број грађана и гостију Булавске ривијере, на новој је згради позорници у тврђави Цитадела, изведена је југословенска премијера кореодраме „Анита Бербер“ у режији Наде Кокотовић. Прије Булаве „Анита Бербер“ је имала иностранију премијеру у Берлину, где је на родној позориште из Суботице гостовала петнаест дајна. Представа је у тој земљи театра доживјела велики успјех и код публике и код позоришне критике. У Булави је публика дуго трајним аплаузом поздравила изванредно остварење ансамбла из Суботице и Наде Кокотовић...

(„Вечерње новости“ 3. јул)

*

Достојно отварање први булавски фестивал „Град театар“ доживио је у грациозности игре загребачке балерине Алмире Османајвић у кореодрами која говори о животу чувене и скандалозне немачке балерине Аните Бербер...

(„Политика“ 3. јул)

*

Туристички идентитет Булаве је потражила кроз културни идентитет — због тога је створен актрактиван и не само за наше услове ексклузиван културни програм који би требао да се реализује овог лета. За 62 дана, почев од данас на булавским трговима и улицама биће изведен више од 80 позоришних музичких балетских књижевних и других представа...

Представљање мултимедијионалног и модерног ауторског културног фестивала „Град театра-Булава“ у Старом граду за нас је прије свега битно са друштвеног културног и економског аспекта — каже Владо Дулетић, предсједник булавске општине... Жеља нам је била да Булава постане модеран туристички центар, да јој порасте општа туристичка атрактивност чиме би добили и више гостију...

(„Политика експрес“ 1. јул)

МОЗАИЦИ У ХЛАДУ НЕБРИГЕ

Туристи не долазе само да се купају и сунчају. Хоће да упознају и крај у коме бораве. У проспектима пише „Будва је богата културноисторијским споменицима. Међу њима и моја.“

Због мозаика у Миринија посетили су Петровац. Знамо да су откривеши више од осам деценија. Два римска су из трећег вијека — подни украси неких римских грађевина. До 1965. године на њима су у више наврата обављани конзерваторски радови. Годину или две касније изграђен је и павиљон са стакленим зидом вима, ходном бетонском стазом изнад мозаика, чија је површина 37,5 метара квадратних, док су фрагменти мањег мозаика били пребачени у павиљон.

Стручњаци Републичког завода за заштиту споменика културе Црне Горе прије неку годину утврдили су да су фрагменти мањег мозаика покрадени, да се о мозаицима нико не стara. Уз то, да је до мозаика прилаз онемогућен изградњом више дивљих вила. Од тада до данас стање се мало промијенило на боље. Видјели смо да су сви стаклени зидови на мјесту да су стручњаци (или неко други) радили нешто у мозаику, али да је павиљон закључан. Унутар њега остао је алат и грађевински материјал што оставља рујну слику.

Надлежни прије свега Мјесна заједница Петровац морали би нешто више да ураде за мозаик. Прије свега да ураде пут до њега, да туристи не пре скоче грађење трње и друго. Уосталом нема никаквог знака или путоказа према њему.

И у Булави је открiven мозаик у темељима хотела „Аvala“ 1980. године. Још увијек није добио стручно и научно објашњење. Није растумачено значење централног поља, чиме би се објаснила целикунна представа мозаика.

Од прошлог јета на ње говоји заштити конзервацији и презентацији радила је група конзерватора Републичког завода за заштиту споменика културе Србије.

Прича нам је Владимир Рашајић да је мозаик дјело великог мајстора с краја првог вијека, односно из периода римског царства и један је од најстаријих откривених античких мозаика Југославији. Стилски је близак мозаицима из Остије у близини Рима. Рађен јеモノхромно сивим каменом на бијелој подлози, а сцене које су приказане су из морског животињског царства. Величина мозаика је била 70 а сачувана је само 30 метара квадратних.

Били смо обавијештени да ће мозаик бити павиљонски заштићен и сви радови око његовог презентирања ће завршити до краја 1986. године.

Данас испред хотела „Аvala“ налази се један надгробни римски споменик. Мозаик нема. Посебана је енглеска трава...

С. Паповић

Гледаоци су били задовољни послује представе

Припрема: С. Грегорић

● С ГЛЕДАОЦИМА ПОСЛИЈЕ ОТВАРАЊА ФЕСТИВАЛА

АМБИЈЕНТ ЗА ДИВЉЕЊЕ

Жељно очекивани фестивал „БУДВА ГРАД-ТЕА ТАР“ је отпочео предста вом „АНИТА БЕРБЕР“ у извођењу Народног позоришта из Суботице, у ре жији Наде Кокотовић.

Било је то изузетно вече. Сјајна представа, огроман број присутних и топла јулска ноћ, ученици су да почетак ове манифестације буде заиста величанствен.

У току трајања представе упитали смо прису тне да ли им се она допада.

Војо Медиговић, инжењер:

Необично. Управо због тога што је необично, ин тересантно је и динамично. Посебно је добар амбијент.

Вера Милићевић, студен т:

Амбијент, музика и плес су врхунски. Посебно ми се допада што се предста ва одиграва на више мјес та.

Владо Пламенац, архи текта:

Утисак је изванредан. Догађај је необичан и највећи квалитет је у сце ни и простору на коме смо и ми у сталном покрету.

Савина Гершак, глумица:

Амбијент је прекрасан.

Мишика Бајковић, архи текта:

Видио сам доста алтернативних представа у Љубљани, Београду, Загребу. Ово је најбоља представа коју сам видио у животу. У сваком случају, квали тету је допринио амбијент.

С. ЈУМОВИЋ

ПРИЈАВЕ ПРОТИВ ТРГОВАЦА

Начелник инспекцијских послова, Драго Ђубања на с је обавијестио да су инспектори из сарадњу инспектора СУП између 19. и 22. јуна открили више неправилности у раду појединих трговинских радњи у нашој општини.

Поднијећемо надлежним органима кривичне и прекрајне пријаве против пословођа, односно шефова самопослуга: у Тргном центру против Миодрага Митровића затим Изета Шаботића, шефа самопослуге „13. јул“ Драгана Шћепановића шефа самопослуге у Светом Стефану, Драга Булађића, шефа самопослуге БИМ „Славија“ и Славка Радуловића шефа самопослуге „13. јул“ у Буљарини, рекао је Ђубања.

У свим овим самопослугама пронађени су вишкови робе, (највише алкохолних пића и цигарета) и то када ће овим производима порасла цијена.

С. П.

● ГОСТ **Приморске
новине** СТАНКО ЗЕЧЕВИЋ, СЛИКАР

СВЕТИ СТЕФАН, ПА САКРАМЕНТО

Послије угледне Галерије града-хотела „Свети Стефан“ излагаћу у јануару следеће године у Галерији „Буровић“ у калифорнијском граду Сакраменту Галерија „Буровић“ ради под покровитељством калифорнијске администрације. Има функцију ширења ликовне културе из Европе. Ради се о веома угледној галерији, где је изложбе отварао и француски министар за културу Жак Ланг. Већ у тој Галерији налазе се два моја платна, која сам протекле зиме насликао у граду Таласахију на Флориди како сликар Станко Зечевић.

По завршетку Академије за ликовне умјетности у Београду 1978. године Зечевић је први пут излагао на групној изложби у Београду. На XXII Октобарском салону у Београду 1981. године добио је за уље „Соба“ награду за сликарство. Ово је иначе једно од најугледнијих ако није и највеће признање које ликовни умјетник у Југославији може да добије. У Галерији Културног центра у Београду у децембру 1982. године први пут је самостално излагао. Критика је писала да се Станко Зечевић „... игра с ужасом живота“ да му је на слика ма „све остало загонетка, а, као што се зна највећа је загонетка-жене“. У Галерији града-хотела се представио, такође са slikama u ulju koje je našao u poslednje dve godine.

— Одушевљен сам Галеријом и пријемом. Част ми је што ми се указала прилика да изложем у овој галерији која је отворила своје двери прије седам година изложбом Воја Станића. Представио сам се са slikama koje sam odabrala sam. Mislim da je to ono најбоље што имам.

Шта да вам причам о себи? Робен сам у породици која се умјетношћу бави.

Сликајући. Бед Сава био је самочки вајар. Традицију је наставио отац Pero који је послије рата учио у Уметничкој школи у Херцег-Новом, када и Дадо Ђурић и Никола Гвозденовић. Он и данас клеше камен Живим у Београду где имам свој атеље у центру града. Волим ликовну књигу. Филмове Акира Курасаве и Црногорско приморје вели Зечевић.

Академик Стојан Белић, казао је Зечевићу да ће се током времена приврженик род ног беспуна и питомине у свом сировом окружју ви зионар у измјени неблагородних предела, истражи вач психе, заточник регуларног и бродар на таласу неког новог симболизма“.

Сликајући. Станко Зечевић ријешава ликовне и филозофске загонетке. Чак и кад не може да ријеши филозофску одредницу он успијева да нађе изванредно ликовно решење за слике. На slikama mu dominiраju ostarije amazone koje ne kadaše željotipe. Jedan od posjetilaca na izložbi u Svetom Stefanu je uzviknuo „Ma šta mi vrijeđi kad je ženama koje je našao u vrijeđem davno prošlo!“

Угледни књижевник Мирко Ковач писао је о Зечевићевом сликарству: Сви је Станко Зечевића се не дожида већ мирје испод коре заљењених дожидаја. То је енциклопедија потрошених ствари, знаковни избор посређујући отмености, то је свијет који се збио на кон фантастичног удеса, а мисија сликара и јесте да „језгром смисла“ пронађи у тој експлозији свијетла-јер сликари и ћеси чувари свјетlosti“.

— Шта за вас значе на граде?

— Сваком човјеку је драго признање, нарочито ако се односи на његов посао на нешто чему се цио

подредио. Иако награде нијесу увијек мјерило вриједности имене коме се додељују су увијек драге. И ја сам добио неколико награда. Подстицаје су ме на још већи рад. Но, најважнија је умјетникове упорност. Он мора истрајати и онда када добија шамаре. Неког проглашавају за добrog, а неког за никаквог умјетника. Али, на крају увијек остаје вриједност. Како је било Јуванди и Милуновић када су их проглашавали за непослушне јер се нијесу хтели повиновати соц-реализму. У почетку им је било тешко или видите њихова умјетност је тријумfovала. Хвала Богу то се данас не дешава. Слобода стваралаштва је без граница и то је добро

П. С.

● НОВЕ КЊИГЕ

РАСКОШНА ОГРЛИЦА

(Душан Ђуришић: МОРСКА ОГРЛИЦА, издавач: Основна школа „Мексико“, Бар, 1987)

Море је својом љепотом, буром или bonaocom увијек узносило и пјеснике. Као да је неправедно да та љепота остане само ту и траје неколико тренутака — па је пјесном треба сачувати. И пјесmom и причом, као што то ради Душан Ђуришић у својој књизи МОРСКА ОГРЛИЦА.

Ђуришић ниже раскошну плаву орглицу од заносних слика, игре и маште, КО РАЗУМИЈЕ ТАЛАСЕ личиће ми понекад, на БИЈЕСНУ КОЊИЦУ, а пјена оних мирнијих на МОРСКУ ОГРЛИЦУ. Док читаши ову књигу имаш ути сак да си на некој прелијепој златастој плажи, па ти се пред очима догађа читав један чудесни и загонетни морски свијет, свјетлуџав, разнобојан, узбудљив. Ту су и бисерне школичке које се овде пјесном зову.

Посебну вриједност ове књиге чине успјешне илустрације ученика Основне школе „Мексико“ у Бару. Осим тога, наставници и ученици ове школе компоновали су неке пјесме а неке превели на шпански језик. Ова књига је тако опремљена и штампана да би дјеца осјетила како лијепо море може бити још љепше кад пјесник у њега умочи своје перо.

ФЕСТ У БУДВИ

У великој дворани „Зета филма“ од 9. до 18. јула одржаваће се ревија филмова под називом ФЕСТ У БУДВИ. Организатор је наш „Зета филм“.

У овом интервалу моћићемо гледати: „Мисију“, Ројланда Цофа, „Мона Лизу“, Нене Џордана, „Црни мје сец“, Херлија Коклиса, „Бети Блу“, Жан-Жака Бајека, „Убиство триком“, Ројберта Мандела, „Живјети и умријети у Лос Анђелесу“, Виљема Фридкина, „Улице страха“, Алена Рудолфа, „Помахнитали воз“, Андреја Кончаловског, Идиотског ноћи“, Мартину Скорсеса и „Карате Кид II“, Џона Авијадсена.

С. П.

Драган РАДУЛОВИЋ

СПОРТ

ТЕНИСЕРИ РЕЂАЈУ ПОБЈЕДЕ

У прва четири кола Црногорске тениске лиге, тенисери „Будве“ побиједили су убједљиво своје противнике чак и неке од којих су стално губили, и били им увијек лак залога! За ове успјехе у првом реду треба захвалити младаљачкој игри ветерана Навићевића па онда млађих даровитих играча Чучке Кентере и Вуксановића они су слали побједе против екипа „Никшића“ у Никшићу (5:4), затим против „Петроваца“ (9:0), а истим резултатом савладана је и недорасла екипа „Улциња“. Увијек неутодни противник „Петриње“ побијењен је са 6:3. Тренутно наши тенисери се налазе на челу у већ публичкој листи.

— Према досадашњој игре наших играча и резултата тима који су остварени очекујемо да останемо и на крају првенства на неком од прва три места рекао нам је др Тадија Николић члан Управе Тениског клуба „Будва“.

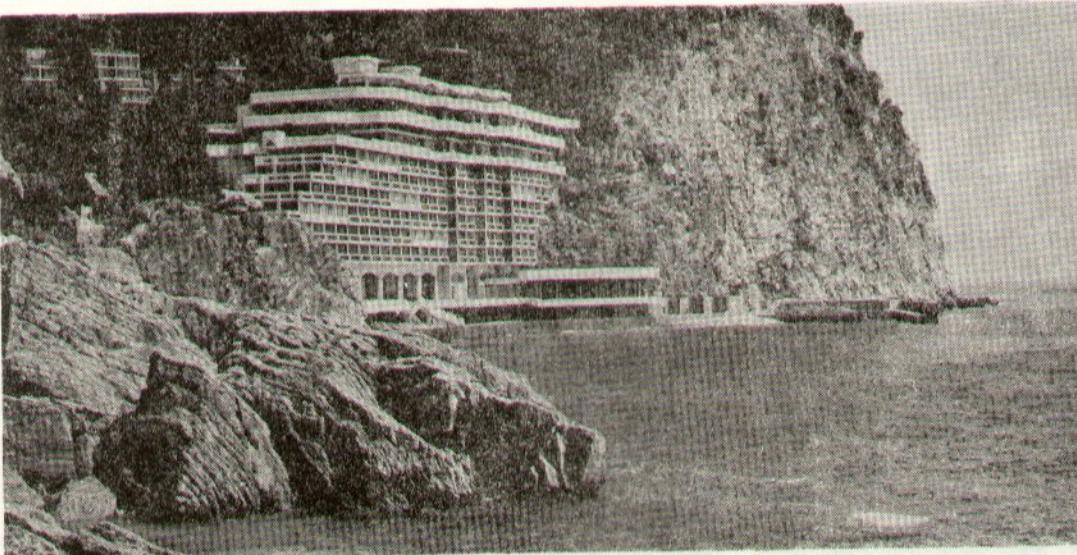
Свакако овим успјесима доприноју је и рад са тенисесима рима који је у нашем мјесту готово цјelogodišnji. Тениски терени на „Словенској плажи“ су стално „опсадирани“ од наших тенисера. Раније једном приликом на страницама нашег листа смо рекли да тенис у нашој средини има објективну перспективу, јер се њиме баве и најмлађи. Од тих „бијелих мечетира“ треба очекивати још веће резултате. Можда нове Бобе, Монике, Пилиће Орешаре...

С. П.

ПРОГРАМ ФИЛМОВА У ПЕТРОВЦУ У НАРЕДНИХ ДЕСЕТ ДАНА

Наредних десетак дана у Петровцу ће се приказивати филмови:

10. јула „Ватрене улице“, Стивена Спилберга.
11. јула „Жена соко“ Ричарда Донера а 12, 13. и 14. јула „Полициска академија II“, Цери Париса. 15. јула „Гремлини“ Стивена Спилберга.
„Секула и његове жене“ Драгослава Лазића. 17. јула „Лет изнад кука вичјег гнijезда“ Милоша Формана. 18. и 19. јула „Мајстор и шампинг“ Бата Прелића, а 20. и 21. јула „Животи су витању“ Тайлора Хакфорда.

• ХОТЕЛ „АС“ ОБОГАТИО СВОЈУ ПОНУДУ

ШКОЛА РОЊЕЊА ЗА ТУРИСТЕ

Туристички посленици све више увијају да хотеле ресторане плаже и друге природне љепоте и вредности треба још нечим допунити како би се привабили туристи посебно они из дубоких испова. То више није само због бројних пословних резултата него је обогађивање и подизање квалитета туристичке понуде усlovio постапка на све професије туриског тржишта. Тиме се сигурно рукувала и туристичка агенција „Југотурс“ када је са Друштвом за подврдне активности из Београда отворила прије мјесец дана школу роњења у хотелу „Ас“ у Перазића Долу, као и у хотелском насељу „Бабин кук“ у Дубровнику и у Болу на Брачу. Туристи полазници школе роњења подијељени су у три групе (припремна, роњење на дах и усавршавање већ обучених ронилаца), а обука траје пет дана изводи се у базену и у отвореном мору а све то кошта 65 хиљада динара.

— Резултатима смо за доволни и ми и туристи. За протеклих мјесец дана обућено је осам ронилаца, а много је више оних којих су овде усавршили ранија знања и вјештине из роњења. То је за почетак добро, јер сви гости и не знају за ову школу. Имамо кадровске и техничке услове за обуку и усавршавање много више туриста, па очекујемо да нам се јаве и туристи из Петровца Светог Стефана Бечића и Будве. Жеља нам је да се ове школе отварају и у другим хотелима и туристичким мјестима на Јадрану, а очекујемо да нам се у овој акцији приклуче ронилачки клубови из пријомских мјеста — каже Зоја.

У СТАРОМ граду ће 12. јула, у част Дана устанка црногорског народа, наступити умјетнички ансамбл Југословенске народне армије.

Приредба ће почети у 21 час.

• У брошури „Југотурса“ прочитато је да у хотелу „Ас“ постоји школа роњења и то је био разлог да дођем на одмор — каже Дарел Вилијамс

ван Радојичић, инструктор роњења и руководилац школе у хотелу „Ас“.

Туристи су овакав вид одмора под водом лијепо прихватили. Можда и не толико због стицања нових ронилачких знања и вјештина, колико због тога што

им одмор тако постаје занимљивији и узбудљивији. Старији ронилац Борко Гудурић каже да су туристи-рониоци најзадовољнији дружењем и зближавањем и да то битно утиче на њихов општи оцјену о љетовању у овом мјесту. А Да

• БИЋЕ ЈОШ УЗБУЂЕЊА: СА ПРВЕ ФЕСТИВАЛСКЕ ВЕЧЕРИ

ПРОГРАМ ФЕСТИВАЛА ОД 10. ДО 20. ЈУЛА

Друга декада овог мјесеца почине 10. јула са представом „Електра“, грчког писца Евріпиде у режији Дарка Лукића. Наредне вечери је „Тебанска трагедија“, у режији Рахима Бурхана. „Софокле“ Рахима Бурхана је епохални културни догађај, прво превођење класичне античке трагедије на ромски језик. Дванаестог

јула је „Крвосок“ у режији Хариса Пашовића, а 13. јула је „Снијежна краљица“, позоришта И. Т. Со. из Париза у режији Дарка Рундека. Наредне вечери је „Налог“ у режији Љубише Георгијевића. Петнаестог јула је концерт пијанисткиње Рите Кинке, а 16. је Молијеров „Тартиф“ у режији Љубише Ристића. Седам-

рељ Вилијамс (30) диспечер из Велса који је био полазник школе и прије неколико дана се вратио кући каже:

— Из „Југотурске“ брошуре сам сазнао да у хотелу „Ас“ постоји школа роњења и то је био разлог да послије боравка и одмора у Њемачкој, Француској и Италији дођем овде. Раније никад нијесам ронио. Овде је веома лијепо и занимљиво, а школа роњења уопште није напорна. Препоручићу својим пријатељима да и они дођу у хотел „Ас“. Наравно, и ја ћу поново доћи.

На крају умјесто похвале не оцјене за овакво проширење и подизање квалитета туристичке понуде, треба се упитати шта ће бити нови квалитет и новина у туристичкој понуди за наредну туристичку сезону. Јер то је неопходно.

В. М. Станишић

• ФОТОГРАФИЈЕ У ОВОМ БРОЈУ:

Милорад ТОДОРОВИЋ